

denhed, af hendes sikre og dog næsten lydløse Gang eller af den rovdysagtige Ladhed, hvormed hun pludselig kunde lægge sig i en Lænestol eller et Sofahjørne. Om det saa var hendes nervøse Maade at pudse Næsen paa, henrykte den ham ved sin Fornemhed, medens Nanny mere og mere baade ved sit Ydre og sit Væsen paa en ubehagelig Maade mindede ham om Fru Engelhardt.

Nu var der uheldigvis ikke foregaaet en tilsvarende Stigning i Jakobes Følelser for Per. Tværtimod. Alt det Ubehag og den Uhygge, som hans skulderbrede Skikkelse med de lyse, kolde Bastard-Øjne straks ved deres første Møde havde indgydt hende, men som efterhaanden var bleven noget formindsket under Samværet i København, hvor de ham uvante Omgivelser i det rige Hjem uvilkaarlig havde lagt en Dæmper paa hans Friskfyrvæsen, var herude paa Landet vokset op i forøget Styrke. Herude i det Fri var han atter bleven helt sig selv, lutter drengagtig Selvsikkerhed, lutter Kraftnatur. Paa Spadsereturene ude i Skoven sprang han over alle Vejbommene og opfordrede de andre Herrer til at gøre ham det efter; . . . var de ude at ro, tog han straks begge Aarerne for at gøre sig til af sine Armkræfter. Dertil gik han nu i Sommertiden med en egen Slags dybt udringet Sportslinned, der blottede ikke alene hans røde, muskelsvære Hals men tillige det øverste